

ਪੱਤਰ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ. ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਮਹਾਰਾਜ ਬੁਣਾਈ ਮਿੱਲਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 41 ਆਫ 1958।

ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ XIV) ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੋਧ ਐਕਟ (1957 ਦਾ XVIII) ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੈ—ਸੈਕਸ਼ਨ 25 FFF ਅਤੇ 33C—ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ—ਕੀ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ (ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1957 ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਮਾਲਕ 28 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ; ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਛੁੱਟੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਛਾਂਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 25 FFF ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਉਹਨਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਾਲਕ, ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਲਈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33C(1) ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਪੈਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਢੁਕਵੇਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਮਿਤੀ 30 ਦਸੰਬਰ, 1957 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰ: 806 ਆਫ 1957 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪੰਜਾਬ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਜ਼ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ।

ਭਾਰੀਰਥ ਦਾਸ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ

ਐਚ.ਐਸ. ਦੁਆਬੀਆ, ਵਧੀਕ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ.—ਇਹ ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਮਹਾਰਾਜ ਵੇਵਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਆਰਟੀਕਲ 226 ਅਧੀਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਸਬੰਧਤ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ 10 ਦਸੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਮਿੱਲ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਭਾਰੀ ਵਿੱਤੀ ਘਾਟੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 10 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਤੋਂ ਮਿੱਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮਿੱਲ 10 ਜਨਵਰੀ 1957 ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਕਈ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਬੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬੰਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਦੱਸਦਿਆਂ ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਤੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁਝ ਹੋਰ ਮੰਗਾਂ ਵੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ 30 ਜਨਵਰੀ, 1957 ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਰਾਹੀਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਿੱਲ 10 ਜਨਵਰੀ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਕਾਏ ਪੂਰੇ ਅਤੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਲੇਬਰ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੀ ਕਿ ਮਿੱਲ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜਾ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੇ 23 ਜੁਲਾਈ, 1957 ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 10(1)(ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੈਫਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ (1947 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. 14): -

“ਕੀ ਮਹਾਰਾਜ ਵੇਵਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ (ਯੂਨੀਅਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸੂਚੀ) ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿੱਲਾਂ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਦੁਆਰਾ ਛਾਂਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਛਾਂਟੀ ਦੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਕਾਮਿਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੀ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ?”

ਅਗਸਤ, 1957 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਨੂੰ ਅਲਟਰਾਵਾਇਰਸ ਵਜੋਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਮਿੱਲ ਦੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਿਪਰਾਈਚ ਸ਼ੂਗਰ ਮਿੱਲਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਪਿਪਰਾਈਚ ਸ਼ੂਗਰ ਮਿੱਲ ਮਜ਼ਦੂਰ ਯੂਨੀਅਨ (1), ਅਤੇ ਹਰੀਪ੍ਰਸਾਦ ਸ਼ਿਵਸ਼ੰਕਰ ਸ਼ੁਕਲਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਏ.ਡੀ. ਦਿਵੇਲਕਰ ਅਤੇ ਹੋਰ (2) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਜਾਂ ਤਾਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਅਸਲ ਅਤੇ ਸੱਚਾ ਹੈ, ਇਸ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਫੋਰਟੀਓਰੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ

ਇੱਕ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ-ਕੈਂਡਮ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ।

ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 2(oo) ਵਿੱਚ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 25F ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਛਾਂਟੀ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਆਮ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੋਈ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੰਮ ਲਈ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਕਿਰਤ ਜਾਂ ਸਟਾਫ ਦੀ ਛੁੱਟੀ। ਕਾਰਨ ਜੋ ਵੀ ਹੋਵੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਅਸਲ ਅਤੇ ਸੱਚੇ-ਸੱਚੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ 27 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਸੁਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੋਧਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 25F ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਦਯੋਗ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਛਾਂਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ-

(ਏ) ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਛਾਂਟੀ ਦੇ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਤਨਖਾਹ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਛਾਂਟੀ ਇੱਕ ਸਮਝੌਤੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਲਈ ਇੱਕ ਮਿਤੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ;

(ਬੀ) ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਛਾਂਟੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾ ਦੇ ਹਰ ਪੂਰੇ ਸਾਲ ਲਈ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਅਤੇ

(c) ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।"

27 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1957 ਨੂੰ, ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ (ਸੋਧ) ਆਰਡੀਨੈਂਸ (1957 ਦਾ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੰਬਰ 4) ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਰਡੀਨੈਂਸ 1 ਦਸੰਬਰ, 1956 ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 25 ਐੱਫ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਐੱਫ ਐੱਫ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ "ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ਾ। ਉਪਕਰਮਾਂ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ" ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਪੜ੍ਹਦੀ ਹੈ-

"25FFF (1) ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਸਾਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨਿਰੰਤਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ। ਧਾਰਾ 25F ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੋਟਿਸ ਅਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਛਾਂਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਅਟੱਲ ਹਾਲਤਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਕੁੱਲ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਲਈ ਉਸਦੀ ਔਸਤ ਤਨਖਾਹ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ (ਸੋਧ) ਐਕਟ (1957 ਦਾ ਐਕਟ ਨੰ. 18) ਦੁਆਰਾ ਸੰਸਦ ਦੀ ਮੁੜ ਅਸੈਂਬਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਫਰਕ ਨਾਲ ਮੁੜ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1 ਦਸੰਬਰ, 1956 ਦੀ ਬਜਾਏ 28 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਹਰੀਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਏ ਜਾਣ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਤੋਂ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਪਿਛਾਖੜੀ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜਦੋਂ 28 ਨਵੰਬਰ, 1956 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਨੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਤਾਂ ਬੰਦ ਹੋਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਛੁੱਟੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਸੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣ ਗਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਨਵੀਂ ਧਾਰਾ 25FFF, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਜ਼ਦੂਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਿਪਰਾਈਚ ਸ਼ੂਗਰ ਮਿੱਲਜ਼ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਅਜੇ ਵੀ ਚੰਗਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਜੇਕਰ

ਕਿਸੇ ਅੰਡਰਟੇਕਿੰਗ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਰਾਜ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਸ਼ੀਨਰੀ ਉਹਨਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗੀ ਜੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਭੰਗ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਿਆਲੇ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਬੰਦ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਤੁਰੰਤ. ਦ. ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਿਪਰਾਇਚ ਸ਼ੂਗਰ ਮਿੱਲ ਕੇਸ (1), ਅਤੇ ਹਰੀਪ੍ਰਸਾਦ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਾਂ ਦੀ ਸਮੀਖਿਆ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 25FFF ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ। ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਕੰਮ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 25 ਐੱਫ ਐੱਫ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਮਾਲਕ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਚਿਤ ਲੇਬਰ ਕੋਰਟ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਭਰੋਸਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 33ਸੀ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

“33C (1) ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਕਿਸੇ ਨਿਯੋਕਤਾ ਤੋਂ ਕਿਸੇ ਬੰਦੋਬਸਤ ਜਾਂ ਅਵਾਰਡ ਜਾਂ ਚੈਪਟਰ VA ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਰਿਕਵਰੀ ਦੇ

ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਰਿਕਵਰੀ ਲਈ, ਉਸ ਦੇ ਬਕਾਏ ਪੈਸੇ ਦੀ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਚਿਤ ਸਰਕਾਰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਬਕਾਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਰਕਮ ਲਈ ਕੁਲੈਕਟਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਬਕਾਇਆ ਦੇ ਜ਼ਮੀਨੀ ਮਾਲੀਏ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ।

ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਚੈਪਟਰ VA 'ਛੇਤੀ ਅਤੇ ਛਾਂਟੀ' ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਹੁਣ ਸੈਕਸ਼ਨ 25FFF ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 33 ਸੀ (1) ਦੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸ਼ਬਦ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਪੈਸੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਮਾਲਕ ਤੋਂ ਉਸ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਢੁਕਵੇਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਵਿਵਾਦ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੈਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਦਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।